RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

U I T S P R A A K Nr. 2004/80 Re

i n d e k l a c h t nr. 2004.0897 (018.04)

ingediend door:

hierna te noemen 'klager',

tegen:

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer.

Uit de stukken is, voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, het navolgende gebleken.

Inleiding

Klager heeft met ingang van 24 november 1991 bij verzekeraar een doorlopende reisverzekering gesloten.

In artikel 1.c van de op de verzekering van toepassing zijnde verzekeringsvoorwaarden is bepaald:
'Verzekerde(n)
De op het polisblad als zodanig vermelde perso(o)n(en), mits deze(n) hun vaste woonplaats in Nederland hebben en ingeschreven zijn in een Nederlands bevolkingsregister. (…)'

Klager heeft bij verzekeraar vergoeding geclaimd van bij een inbraak in de nacht van 18 tot 19 november 2001 in zijn woning in Suriname gestolen geld en goederen. Verzekeraar heeft de schade door een expert laten onderzoeken en heeft vervolgens aan klager schadevergoeding ontzegd.

De klacht

Klager heeft, voorzover hem bekend, nimmer schade van enige omvang geclaimd. Gezien de dekkingsbeperkingen in de polis is ook thans geen sprake van een omvangrijke gedekte schade. Toch legt verzekeraar aan hem, een al jarenlange klant, een onredelijke bewijslast op. Klager heeft de indruk dat verzekeraar van de claim wil afkomen.

Geheel ten onrechte stelt verzekeraar dat klager geen domicilie heeft in Nederland. Klager woont echter al jaren onafgebroken op hetzelfde adres in Nederland. Op dit adres lopen ook andere verzekeringen van klager. Van zijn assurantietussenpersoon is klager al die tijd al een vaste relatie. Klager heeft aan verzekeraar een uittreksel uit de basisadministratie van de desbetreffende gemeente verstrekt. Het is volstrekt onaannemelijk dat klager zich pas na de

schade in die gemeente vestigde. Als zovele mensen heeft hij een tweede woning in het buitenland.

Verzekeraar verwijt klager ten onrechte onzorgvuldigheid. Na een vermoeiende vliegreis kwam hij in zijn tweede woning in Paramaribo aan. Deze woning is redelijk beveiligd. In de verzekeringsvoorwaarden is niet voorgeschreven dat de goederen die zich daarvoor lenen onmiddellijk in een kluis moeten worden opgeborgen. Overigens wees verzekeraar ook de schade door het verlies van goederen af die niet in de in de woning aanwezige kleine vloerkluis konden worden opgeborgen.

Van een aantal zaken is zonder meer aannemelijk dat klager ze bij zich had. Zo is de maximale dekking voor geld € 113,45. Volstrekt aannemelijk is dat iemand tenminste dat bedrag bij zich heeft tijdens een dergelijke reis.

Het standpunt van verzekeraar

Klager stelt dat in de nacht van 18 op 19 november 2001 is ingebroken in zijn woning in Paramaribo en dat daarbij diverse zaken, geld en persoonsdocumenten zijn gestolen met een totale waarde van € 14.805,36.

Op grond van artikel 1.c van de polisvoorwaarden zijn de op het polisblad vermelde personen verzekerd, mits deze een vaste woonplaats in Nederland hebben en zijn ingeschreven in een Nederlands bevolkingsregister. Op grond van artikel 25 van deze voorwaarden verliest de verzekerde het recht op uitkering onder meer, indien hij ten aanzien van enig onderdeel van de claim en/of ten aanzien van omstandigheden waaronder het evenement plaatsvond onjuiste gegevens verstrekt. Op grond van artikel 14 van deze voorwaarden geschiedt de schadevergoeding van de op reis meegenomen verzekerde zaken op basis van dagwaarde. Op grond van artikel 14.i van deze voorwaarden is verzekeraar niet tot schadevergoeding gehouden indien de verzekerde niet de normale voorzichtigheid tegen onder meer diefstal heeft betracht.

Blijkens drie (twee in Paramaribo en een in Rotterdam) opgestelde processen-verbaal van aangifte bij de politie was klager ten tijde van de gestelde inbraak woonachtig buiten Nederland. Gelet daarop zou hij geen rechten aan de polis kunnen ontlenen. Tegenover de expert heeft hij ontkend dat hij verklaard heeft in Suriname woonachtig te zijn. Deze tegenstrijdige verklaringen zijn voor verzekeraar reden geweest strenge(re) eisen aan het bewijs van de schade te stellen en de vergoedingsplicht strikt te beperken tot die schade, waarvan de juistheid, buiten de verklaringen van klager om, is komen vast te staan. Klager is uitgenodigd om dit bewijs te leveren.

Klager heeft het bezit van de beweerdelijk gestolen zaken niet kunnen aantonen of (voldoende) aannemelijk kunnen maken. Opnamebewijzen van het geclaimde geld alsmede aankoopnota's van de (kostbare) sieraden, de nooddocumenten om Suriname weer te verlaten, of aankoopbewijzen van andere geclaimde zaken heeft hij niet kunnen overleggen. Evenmin heeft hij kunnen aantonen dat de geclaimde zaken als reisbagage moeten worden aangemerkt. De geclaimde zaken bevonden zich in de eigen woning van klager waarbij het niet uitgesloten is dat deze tot de permanente inboedel van de woning behoren. Van een recht op uitkering is daarom geen sprake.

Dat bepaalde zaken van dekking zijn uitgesloten of een gemaximeerde dekking hebben brengt niet mee dat daarmee de diefstal en de omvang van de schade is

aangetoond of aannemelijk gemaakt. De maximeringen brengen evenmin mee dat sprake zou moeten zijn van een lichtere bewijslast voor de verzekerde.
Zo het bezit van de beweerdelijk gestolen zaken (als reisbagage) al zou zijn aangetoond, dan dient het aspect van de normale voorzichtigheid nog beschouwd te worden. Klager beschikte over een vloerkluis waarin kostbare zaken konden worden opgeborgen. Hij heeft geen gebruik gemaakt van deze vloerkluis hoewel de aard van de zaken - onder andere veel kostbare sieraden en een grote hoeveelheid geld - hiertoe wel aanleiding had moeten geven. Klager is gewezen op de op hem rustende verplichting de normale voorzichtigheid te betrachten tegen diefstal van de verzekerde voorwerpen, alsmede op de consequenties ten aanzien van polisdekking doordat hij niet heeft voldaan aan deze verplichting.
Verzekeraar is dan ook van mening dat klager op juiste gronden schadevergoeding is onthouden.

Het commentaar van klager
Klager heeft, kennis genomen hebbend van het verweer van verzekeraar, zijn klacht gehandhaafd.

Het verdere verloop van de klachtprocedure
Klager heeft alsnog een Uittreksel uit de Gemeentelijke Basisadministratie persoonsgegevens (GBA), gedateerd 13 mei 2004, dat voor hem een adres in een gemeente in Nederland vermeldt, aan de Raad doen toekomen.
In reactie daarop bij brief van 27 september 2004 heeft verzekeraar zijn standpunt gehandhaafd. De vermelding in de GBA is een administratieve aangelegenheid en geeft geen uitsluitsel over de daadwerkelijke (vaste) woonplaats van klager. De processen-verbaal van aangifte bij de politie spreken duidelijk over een wonen in Suriname.
In reactie daarop bij brief van 20 oktober 2004 van zijn tussenpersoon heeft klager zijn klacht gehandhaafd.

Het oordeel van de Raad
1. Blijkens het proces-verbaal van aangifte van 20 februari 2002 bij de politie te Rotterdam heeft klager verklaard: ‘Op 18 november 2001 ben ik vertrokken naar Suriname om daar te gaan wonen. Ik heb een woning in Paramaribo (…)’. In verklaringen van 10 en 11 december 2001 van de politie in Suriname staat omtrent klager vermeld: ‘en wonende aan (Raad: plaats in Suriname)’.
2. Gelet op de hierboven onder 1. vermelde verklaringen en bij gebreke van overtuigend bewijs van het tegendeel kon verzekeraar in redelijkheid het standpunt innemen dat klager ten tijde van de bedoelde diefstal niet zijn vaste woonplaats in Nederland had als voorgeschreven in artikel 1.c van de op de verzekering van toepassing zijnde verzekeringsvoorwaarden en kon hij reeds op die grond aan klager vergoeding van de geclaimde diefstalschade ontzeggen. Door aan klager vergoeding te ontzeggen heeft verzekeraar dan ook de goede naam van het verzekeringsbedrijf niet geschaad.
3. In dit verband merkt de Raad ten overvloede op dat dit standpunt van verzekeraar strookt met het karakter van een reisverzekering als de onderhavige, te weten dat alléén dekking wordt verleend voor een evenement buiten de vaste woonplaats van verzekerde.

De beslissing
De Raad verklaart de klacht ongegrond.

Aldus is beslist op 8 november 2004 door mr. E.M. Wesseling-van Gent, voorzitter, mr. J.G.C. Kamphuisen, mr. E.J. Numann, mr. F.R. Salomons en mr. J.R. Schaafsma, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van mr. S.N.W. Karreman, secretaris.

De voorzitter:

(mr. E.M. Wesseling-van Gent)

De secretaris:

(mr. S.N.W. Karreman)